

MILLÉT, VAGYIS AMI maradt belőle, Simen és két pajtása találta meg, akik kincs után kutattak az erdőben. Fel sem fogták, mire bukkantak. Csak annyit tudtak, hogy nem a kincs az. Épp ellenkezőleg. Később, amikor el kellett magyarázniuk a rendőrségnek és a szüleiknek, hogy miért is mentek az erdőbe, Simen egyszeriben nehéznek érezte a dolgot. Miért kezdtek épp azon a tisztáson ásni? Pont az alatt a fa alatt? És mit is kerestek tulajdonképpen?

Két évvel ezelőtt mindenki, kicsi és nagy egyaránt, Mille kereste. A tengerparti városka nyaralói, a helyi lakosok, a rendőrség, a lány szülei és mindenki, aki a lapokban írt vagy a tévében beszélt róla, Mille után kutatott. Vízen és szárazon, árkokban és vermekben, odakinn a Tangen homokdűnéin, a városközpontot északról határoló zord sziklákön, az egykori iskolaépület mögötti romok közt és a Bragevei végén álló lakatlan, omladozó házban, amelynek fű nőtt az ablakaiban, és ahová egyetlen gyerek sem tehetette be a lábát. Mille szülei minden egyes négyzetméterért átfésültek, házról házra jártak, üzletről üzletre, és közben Mille fotóját mutogatták, plakátokat ragasztottak a bolt, a Bellini bár és a könyvkereskedés ajtajára, amelyet egykor Norvégia összes könyvimádója ismert, mivel az idegen nyelvű szépirodalom szokatlanul bőséges választékával rendelkezett (ez még akkoriban volt, amikor Jenny Brodal állt az üzlet pultja mögött). Plakátokkal borították a Palermo pizzéria és az egykori pékség bejáratát is, ahol a nyári

hónapokban a frissen megnyitott haléletterem, a *Gloucester MA* üzemelt, de amelyet mindenki csak a régi pékségként emlegetett, mivel a Gloucester szót olyan nehéz kiejteni. A régi pékség a Mailund felé vezető úton feküdt, amely a sziklák, az erdő és a csúnyábbnál csúnyább nyaralók között kanyargott hosszasan.

Mindannyian Millét keresték, még az a KB-nak nevezett fiú is, akit azóta a meggyilkolásáért őrizetbe is vettek, miközben a lány két éven keresztül a fa alatt feküdt elásva, földdel, fűvel, mohával, ágakkal és kövekkel borítva, és mostanra maga is szinte földdé vált, a koponyáját, a csontjait, a fogait, a vékony karkötőjét és a hosszú, barna haját leszámítva, amely már rég nem volt sem hosszú, sem barna, csupán vékonyka és hervatag, mintha a gödörben tekergőző gyökerek mind kitépték volna.

Azon a nyáron, amikor Mille eltűnt, Simen mintha mindenütt őt látta volna. Az üzlet kirakatában felvillanó vagy éppen a hullámok közül előbukkanó arcokban, egy idegen nő hosszú, barna hajában, amelybe belekapott a szél, és a mama vörös ruhájában. Mindenki a lányról beszélt, mindannyian azon törték a fejüket, hová tűnhetett. Mille valaha valóságos volt, Simenre pillantott és elmosolyodott. Egykor Millének hívták, de azután eltűnt a ködben. Az ásók valóságosak voltak, és a kerékpárok is. És a gödör is, amelyben feküdt. Mille azonban már nem volt valóságos. Mille az éjszaka és a fagy fátyolává vált, amely olykor átsuhant Simenen, és minden boldogságát magával vitte.

Simen nem felejtette el a lányt. Rá gondolt, amikor nem tudott elaludni, vagy az őszt közeledett, és a levegőben lőpor és nedves, fonnyadt avar szaga kavargott. Azonban jó ideje már nem jutott eszébe.

A három fiú közül Simen volt a legfiatalabb. A másik két srácot Gunnarnak és Ole Kristiannak hívták. 2010 októberének utolsó szombatján a három barát az év utolsó hétvégéjét töltötte együtt. A nyaralókat télre lezárták, és az Oslótól néhány órával délre fekvő, tengerparti kisváros hamarosan álmra hajtotta a fejét. Késő délután volt, lassan alkonyodott, a fiúk pedig úgy döntöttek, hogy megkeresik a kincset, amit néhány hónappal korábban ástak el. Gunnar és Ole Kristian nem látta értelmét, hogy a kincs a világ végezetéig a föld alatt lapuljon. Simen azonban másképp vélekedett. Ő úgy gondolta, hogy épp ez az egész lényege, hiszen a kincs attól válik kincssé, hogy rajtuk kívül mindenki más elől rejtve van. A kincs ezerszer többet ér a földben, mint a föld felett. Nem tudta megmagyarázni miért, csak azt tudta, hogy így van. Azonban sem Gunnar, sem Ole Kristian nem értett egy szót sem abból, amiről beszélt, sőt egyenesen úgy vélték, hogy Simen csak a boldogját járhatja velük, és mind a ketten vissza akarták kapni a részüket, a maguk hozzájárulását a kincshez. Magáról tettek arra, hogy kincsről van szó, és végül Simen csak annyit mondott, hogy rendben, legyen így, miért nem fogják magukat és ássák ki most azonnal az egész szart?

Simen és a kincs története néhány hónappal korábban, augusztusban kezdődött, amikor Gunnar, a legidősebb fiú hármójuk közül, felvetette, hogy kössenek vérszerződést. A nyár lassan véget ért, az este meleg volt és vörös, és minden bőszen virágzott, mint mindig, amikor már közelgett a vég. Hamarosan elválnak egymástól, és visszautaznak az övéikhez, az őszhöz, az iskolához, a focicsapathoz és a többi barátjukhoz.

Gunnar nagy levegőt vett, és ezt mondta: – A vérszerződés az örök barátság jelképe.

A két másik fiú kissé megborzongott. Egy cseppet sem csábította őket a gondolat, hogy egy összetört üdítő üveg szilánkjával vagdossák össze a tenyerüket, hiszen az borzalmasan fájhat, ilyesmit az ember még az örök barátság kedvéért sem tesz szívesen magával. És rendben, hogy a focizáshoz az ember főként a lábát használja, de azért a kezére is szüksége van, méghozzá egy egész sor különféle dologhoz, vérző vágások és sebek nélkül, de hogyan mondja ezt meg az ember Gunnarnak anélkül, hogy gyávának és gyerekesnek nevezzék és anélkül, hogy elrontana mindent?

Az erdőben üldögéltek a titkos faház verandáján, amelyet az előző évben építettek maguknak. Tüzet raktak és kolbászt sütöttek, chipset ettek és kólát ittak. Mindhárman Liverpool-szurkolók voltak, a beszélgetés persze erről folyt, a Liverpool indulóját is elénekelték, mivel itt senki nem hallotta őket, nem volt ki előtt leégni, *Walk on, walk on, with hope in your heart*¹, és Simennek pedig az járt a fejében, hogy amikor az ember ezt a dalt énekli, valóban úgy érzi, mintha az élet épp most kezdődne. De azután Gunnar, és ez annyira jellemző volt rá, arról kezdett beszélni, hogy attól még, hogy minden nyáron együtt vannak, nem biztos, hogy igaz barátok. A rendes, az igazi barátok ugyanis jóban-rosszban ott vannak egymásnak. Gunnar ismert egy fickót, aki éveken keresztül Liverpool-szurkoló volt, majd elkezdett Manchester United-fanatikussá válni, csak mert az új szomszédja a Manchester Unitednek szurkolt. Hát mihez kezd az ember egy ilyen fickóval? Igaz barát az ilyen? Azután hirtelen vérről, fájdalomról, az igaz barátságról és hasonló dolgokról kezdett zagyválni, amelyeken láthatólag elég sokat gondolkodott a nyár folyamán, és végül a monológ abba a javaslatba torkollott, hogy kössenek

vérszerződést. Már elő is készítette az egészet, alaposan átgondolt tervvel készült – ez is tipikus Gunnar. Az üvegcserepeket pedánsan ezüstpapírba csomagolta. Az üdítő-üveget otthon a hátsó kertben összetörte, majd tisztítószerral átmosta a szilánkokat, ugyanis, ecsetelte Gunnar, ha az ember koszos üvegszilánkkal vágja meg a kezét, akár vérmérgezést is kaphat, abba pedig bele lehet halni. Azzal közékük tette a horpadt kis csomagot, óvatosan kihajtogatta az alufóliát, mintha legalábbis gyémántok vagy skorpiók lapulnának benne. Hármójuk közül Ole Kristian esze vágott a leggyorsabban, most is neki támadt hirtelen az az ötlete, hogy a vérszerződés helyett inkább ássanak el valami kincset – az örök és igaz barátságuk jelképeként. Télen és nyáron. Jóban és rosszban. Mind a hárman járuljanak hozzá egy valamivel a kincshez, és ennek a valaminek értékesnek kell lennie. Egy kincs a vérszerződés helyett. Így szólt a megállapodás.

Ole Kristian szüleinek a kerti fészerében volt egy fedeles bádogganna, amit az anyja vásárolt néhány évvel ezelőtt egy használtcikk-kereskedésben. A vödör horpadt volt és napszítta, kézzel pingált tehének és csinos fejőlányok díszítették, az egyik oldalán pedig ez állt angolul: *Tej – a természet majdnem legtökéletesebb tápláléka*. Ole Kristian apja egy álló napig bosszankodott, amiért az anyja majdnem négyszáz koronát adott ki egy ócska tejeskannáért. Mire Ole Kristian anyja dühbe gurult, és az kiabálta, hogy az apja inkább ácsolja össze végre a hálószoza előtti verandát, amit már egy örökkévalóság óta ígérget, hogy aztán virágládákkal, cserepekkal, futórózsával, párnákkal és takarókkal rendezhesse be. Ez lesz az ő kis olasz verandájuk, mondogatta. A bádogganna is az elképzelés része volt: úgy

tervezte, ha a veranda egyszer elkészül, vadvirágokkal rakja tele. A veranda végül soha nem készült el, sem abban az évben, sem a későbbiekben, így a kanna továbbra is a fészkerben porosodott egy lerobbant fűnyíró mögött. Az lehetne a kincsesládájuk, mondta Ole Kristian.

(A kincs elásásának a lényege az, hogy az ember soha többé nem ássa ki. Soha. Az ember tudja, hogy ott van. Hogy hol van. Hogy mennyire értékes és hogy mennyi áldozatot vállal azzal a döntéssel, hogy miután elásta, többé felé sem néz. És soha nem mesélhet róla senkinek.)

Simen úgy vélte, hogy Ole Kristiannak is keresnie kell valamit, amit beletesz majd a bádoggannába – és ebben Gunnar is egyetértett vele. Hiszen nemrég kapott kétszázötven koronát a nagymamájától, nem? Legalább kétszázat fel kellene áldoznia belőle. A pénzt (amennyiben bankjegyekből áll) beteheti egy nejlonzacsóba, hogy ne porladjon szét. Ole Kristiannak esze ágában sem volt megválni a pénztől, bár a kincs az ő ötlete volt és ő maga mondta, hogy mindegyikük hozzájárulásának értékesnek kell lennie, hogy valóban fel kell áldozniuk valamit. Simen és Gunnar azonban egyetértett abban, hogy a bádogganna nem elegendő hozzájárulás a részéről. Az semmiféle áldozat! A bádogganna nem a kincs része, hanem az a valami, ami a kincset rejt. Csak éppen nem láda, hanem egy kanna. És őszintén szólva (mert ugye, ez az igazság pillanata volt, mutatott rá Gunnar), Ole Kristiannak a nagymamájától kapott pénzen kívül semmi egyéb érték nem volt a birtokában.

Értékesnek kellett lennie.

Ahhoz pedig kétség sem fért, mi legyen Gunnar hozzájárulása a kincshez. Ebben a kérdésben Simen és Ole Kristian tökéletesen egyetértett. Gunnarnak azt az autogramgyűjtő

könyvet kellett feláldoznia, amely a Liverpool játékosainak aláírásával volt tele.

Gunnar néhány hónappal korábban Liverpoolban járt a huszonkét éves bátyjával. Egy egész hétvégét töltöttek ott, szállodában laktak és megnézték egy Angol Liga mérkőzést a Liverpool és a Tottenham között. (Gunnar bátyja valójában nem is volt igazi testvére, bár Gunnar folyton arról beszélt, hogy a bátyám így, meg a bátyám úgy; csak a féltestvére volt, Gunnar apjának a fia, és Gunnar igazából nem is találkozott vele olyan gyakran.) Az autogramgyűjtő könyvet többek között Steven Gerrard, Fernando Torres, Xabi Alonso és Jamie Carragher írta alá, a hátuljába pedig egy fotót ragasztottak, amely Gunnart és a bátyját ábrázolta Liverpool-sállal a nyakukban az Anfield stadion előtt. A bátyja több mint százkilencven centi magas volt, hosszú, barna fürtökkel és széles vállal, Gunnar úgy festett mellette, mint valami csontkollektió, a kép alá pedig ezt írták kék golyóstollal: *A világ legklasszabb öccsének Mortentől.*

Simen tudta, hogy Gunnar valójában nem akarja a kanába tenni a könyvet. Ole Kristian kétszázötven koronája a nagymamájától, az egy dolog. De Gunnar liverpoolos autogramgyűjtő könyve valami egészen más volt, az tényleg fájhatott. Ole Kristian elég gyakran kapott pénzt a nagymamájától, az viszont nem történik meg minden nap, hogy Gunnar bátyja (még ha nem is igazi báty) magával vigye Gunnart Liverpoolba, az meg főleg nem, hogy autogramot szerezzen Steven Gerrardtól, Fernando Torrestől, Xabi Alonsótól és Jamie Carraghtertől. Gunnar pedig, aki hármójuk közül a legsoványabb volt, majdnem sírva fakadt, amikor megígérte nekik, hogy odaadja a könyvet.

Miután ezeket is tisztázták, Simen ezt suttogta: – Már tudom, mit teszek a kannába.

Most már csak ő volt hátra. Odakinn egészen beborult, Simen pedig meg akarta mutatni Gunnarnak és Ole Kristiannak, hogy ő is kész feláldozni valamit.

Simen anyjának volt egy ékszere, egy kis, gyémántokból kirakott kereszt. Az apjától kapta karácsonyra, két és fél évvel ezelőtt. Simen, aki ott volt vele az ékszerboltban, amikor megvette, kis híján elájult, amikor meghallotta, hány ezer koronába kerül. Az elgondolás az volt, hogy a kereszt egy kicsit Simentől is van, és a mama biztosan nagyon fog örülni neki. Abban viszont már kevésbé volt biztos, hogy valóban annyira jó ötlet ennyi pénzt kiadni azért, hogy a mama boldog legyen. Hiszen a mama pont ugyanaz lesz karácsony után is, mint aki előtte volt. Ennyi ezrest egy ilyen aprócska ékszerért. Simen azon tűnődött, megkérdezze-e az apjától, hogy tényleg megérte-e. De azután letejt róla. Most pedig új ötlete támadt.

A mama minden este lefekvés előtt levette az ékszert, és egy kék tálkába tette a fürdőszobában. Csak meg kell várni, amíg mindenki elalszik – szinte gyerekjáték az egész. Rá senki nem fog gyanakodni. Hiszen Simen nem az a fajta, aki csak úgy elemel dolgokat. A mama szomorú lesz és biztosan felfogatja majd az egész nyaralót utána, de rá soha nem fog gyanakodni.

Gunnar és Ole Kristian előbb egymásra meredtek, majd Simenre.

- Pontosan mennyibe került? – kérdezte Ola Kristian.
- Nagyon sokba. Olyan tizenhétézerbe.
- Az lehetetlen – mondta Ole Kristian.
- Ha valódi gyémántokból van – intette le Gunnar –, akkor nagyon is lehetséges.

Ole Kristian elgondolkodott.

– Oké – mondta végül és Simenre függesztette a tekintetét. – Akkor szerezd meg azt az ékszert!

A következő este a fakoronákon átszűrődő fényben a keskeny, kanyargós utakon versenyt biciklizve átfésülték az erdőt, hogy megtalálják a tökéletes helyet a kanna elásására. Elkarikáztak a zöld erdei tó mellett, amelybe sok-sok évvel korábban két kisgyerek belefulladt. Alma, a Mailundon lakó szomszéd lány mesélt róluk Simennek. Alma néhány évvel idősebb volt Simennél, és az anyja olykor fizetett neki, hogy vigyázzon pár órát a fiúra. Már nem. Most már tud vigyázni magára. Ez még régebben történt, amikor még kicsi volt. Öt-, hat-, hét-, nyolcéves. Most már tizenegy is elmúlt. Ha egyszer gyereke lesz, soha, de soha az életben nem fog fizetni azért, hogy olyan lány vigyázzon rá, mint Alma. Még ha ingyen lenne, sem hagyná a gyerekeit Almára. Furcsa lány volt, sötét szemű és folyton történeteket mesélt. Némelyik igaz volt, némelyik nem, Simen pedig soha nem lehetett biztos benne, hogy melyik melyik. A zöld tóba fulladt gyerekekről szóló történetet igaznak vélte. A kisfiú belefulladt a tóba, miközben a kislány ott állt és nézte, az anyjuk pedig annyira magánkívül volt, amikor megtudta, mi történt, hogy a lányt is belefojtotta a vízbe.

– Bizonyára jobban szerette a fiát, mint a lányát – mondta Alma.

Alma és Simen egy-egy almás süteménnyel és erdei gyümölcslével teli műanyag pohárral a kezében üldögélt a fűben és a nyármeleg vizet nézték. Az elemózsiát Alma anyja csomagolta nekik, de Alma nem szerette az erdei gyümölcslévet és a tóba öntötte az egészet. Alma mamáját

Sirinek hívták, mindig megsimogatta Simen haját és azt mondta, *szia Simen, hogy vagy ma?*

– A kisfiú beleesett a vízbe és megfulladt – mesélte Alma –, miközben a nővére csak állt ott és nézte, és amikor az öccse nélkül állított haza, az anyja teljesen kiborult és azt sem tudta, mit csináljon. Egyre csak zokogott, és a házban senki sem tudott megmaradni a jajveszékelés miatt. A kislány a fülére tapasztotta a kezét és ő is sírt. Az anyja azonban nem törődött vele. Bár az is lehet, hogy igen, mindenesetre a kislány nem hallott belőle semmit. Azután egy este az anyja, majd a kislány is teljesen elcsendesedett.

– Mi történt? – kérdezte Simen. – Az anyja megint boldog lett és abbahagyta a sírást?

Alma elgondolkodott.

– Nem, nem éppen – válaszolta. – Maga mellé vette a kislányt a nagyágyba, olvasott és énekelt neki, a nyakát csiklandozta és a haját simogatta, miközben azt mondogatta neki, hogy annyira szeretlek, kicsi... kicsi...

Alma a megfelelő szót kereste.

– ...kicsi énekes rigóm – segítette ki Simen. Az anyja így szokta őt hívni.

– Kicsi énekes rigóm, igen. Annyira szeretlek, kicsi énekes rigóm, mondta az anyja a kislánynak. Azután felkelt az ágyból, kiment a konyhába és készített egy nagy bögre kakaót, amit a kislány mindennél jobban szeretett.

Alma Simen felé fordult. A kisfiú nyolcéves volt ekkoriban, amikor az erdei zöld tó mellett ülve az almás süteményt majszolták.

– Az anyukád az, igaz? Az anyukád hív kicsi énekes rigónak? – kérdezte a lány.

Simen nem válaszolt.

– Miért nevez így?

– Azt nem tudom – felelte Simen, aki már rég megbánta, hogy elárulta Almának. Valójában semmit sem akart elmesélni a lánynak, ezt legalábbis semmiképp nem. Nem akart többet mesélni neki erről. Nem akarta elmesélni, hogy azért, *mert a mama minden este, amikor jó éjt pusztít ad villanyoltás előtt, ezt suttogja: mit énekeljek neked? És olyankor azt suttogom vissza neki, hogy a kicsi énekes rigót szeretném. Az összes versszakot! És ez évek óta ugyanígy történik, és a mama ezért hív kicsi énekes rigónak.*

Alma visszafordult a víz felé és folytatta a történetet.

– Amikor az anya elkészítette a kakaót, altatót töltött a bögrébe. Színtelen, szagtalan gyógyszer. Tudod, vannak olyan altatók, amelyeket nem lehet észrevenni, amikor az ember megissza őket. Sosem lehet tudni. Akármikor megtörténhet. Akár veled is. Az anyukád altatót tehet a kakaódba anélkül, hogy észrevennéd.

– Hagyd abba!

– Hagyd abba te! – válaszolta Alma. – Én csak azt mondtam, hogy megtörténhet. Ez csak az élet kőkemény realitása.

– Akkor is hagyd abba – ismételte meg Simen.

– És miután a kislány megitta a kakaót – folytatta Alma –, elaludt az anya ágyában. Mély, nagyon mély álomba merült. Az anya pedig a lánya szájához tette a fülét és a lélegzését hallgatta. Amikor megbizonyosodott róla, hogy a kislány nem fog felébredni, a karjába emelte, elvitte az erdőbe, ide ehhez a tóhoz, és a vízbe dobta.

– Nem hiszek neked – mondta Simen.

– Azért, mert kicsi vagy – válaszolta Alma. – És mert fogalmad sincs róla, hogy mire képesek az anyák, amikor nem tudják abbahagyni a sírást.

Több év telt el azóta, hogy Alma Simenre vigyázott és elmesélte neki a vízbe fúlt kisfiú és kislány történetét, és bár Simen nem hitte el teljes egészében, amit hallott, mégsem szeretett a tóban fürödni. Helyette inkább a tengerben fürdött. Nem akart a zöld vízben úszkálni, miközben az jár a fejében, hogy a kisfiú és a kislány vízililiommá változva megragadhatják és leránthatják magukkal a mélybe.

Simen elbiciklizett a tó mellett, ahol kiskorában Almával üldögélt, és arra gondolt, hogy töviről hegyire ismeri ezt az erdőt.

A kincs a világoskék bádoggannában lapult, amit szorosán Ole Kristian kormányára kötöztek. A kincs a következő volt: kétszáz korona bankjegyekben, egy tizenhétezer korona értékű gyémántkereszt és egy autogramgyűjtő könyv a Liverpool játékosainak aláírásával. Az egyik ásó Gunnar hátizsákjából meredt ki. Simen kölcsönkért egy kerékpáros táskát, ebbe dugták a másik ásót. A három fiú, vékonykák, mint megannyi szitakötő, teljes gőzzel hajtott az erdő mélyére, hogy megtalálják a tökéletes rejtekhelyet.

Az erdő megnyílt, majd összezárult, magához vont a körülölelte őket, aztán Simen hirtelen lefékezett és felkiáltott: – Odanézzetek! Ott, a fa alatt!

Egy tisztáshoz értek, amelynek a szélén heverő néhány kő mintha egy S betűt formázott volna – mint a kincs szóban vagy a Simen, esetleg Bill Shankly nevében –, a tisztás közepén pedig egy fa magasodott, az ágai úgy nyúltak az ég felé, mintha csak a Liverpool 1892 óta rúgott összes gólját ünnepelték volna.

Ősszel azonban minden másként festett. Semmi sem stimelt. Esett az eső, hideg volt és sötét, sapkát, sálát és vastag

pulóvereket kellett hordani és zseblámpát, az erdő barátságatlan volt, sűrű és csöndes, és egyetlen világos tisztás sem akadt, ahol a kövek S betűt formáztak, a fák pedig ujjongtak volna.

Találtak viszont egy tisztást és egy fát, ami egy kicsit hasonlított a nyári fára.

Ole Kristian meg volt róla győződve, hogy ez az a hely, azt állította, hogy felismeri. Simen a fát nézte, amely az éjszakai égbolt felé nyújtogatta csaknem csupasz ágait. Kizárt! Ez a fa még csak nem is emlékeztetett rá. Inkább egy öklét rázó vénséges öregemberre hasonlított, aki majd felrobban a dühtől. És nem csak azért, mert már elveszítette a lombját. Ez a fa teljesen be volt kattanva.

A többieknek azonban nem mondott semmit. Időtlen idők óta rossz irányba tekertek. Szinte teljesen biztos volt benne, hogy rossz irányba bicikliztek és hogy ez nem az a hely. Azon töprengett, hogy ha mégis téved és Ole Kristiannak van igaza, és a kincs tényleg ez alatt a fa alatt lapul, akkor visszategye-e a gyémántkeresztet a kék tálkába a fürdőszobában, vagy tartsa meg magának, hátha az egyik cimborája segít majd eladni. Mert tizenhétezer koronából már elég sok mindenre futja. Lelki szemei előtt megjelent az anyja a nyaraló előtti kertben, piros sállal a nyakában, sötét hajjal és szemekkel, ahogy Simenre mosolyog és úgy tesz, mintha az imént nem a papával civakodott volna.

Ásni kezdtek.

– Szerencsére még nem fagyott – mondta Ole Kristian. – Akkor aztán fújhatnánk az egészséget...

– Biztos, hogy itt van – bizonygatta Gunnar. – Te is látod az ásásnyomokat.

– Pont az lett volna a lényeg, hogy soha nem ássuk ki! – fakadt ki Simen.

- Aztán ki szerint? – kérdezte Ole Kristian.
- A kincs a te ötleted volt – válaszolta Simen.
- Mi lenne, ha szövegelés helyett inkább ásnátok? – szólt közbe Gunnar.

A fiúk csendben folytatták a munkát. Mostanra már egészen besötétedett, ők pedig folyamatosan cserélgették egymást közt az ásókat és a zseblámpát.

Amikor fáradtan, lihegve levilágítottak a gödörbe, egyikük sem sejtette, hogy Mille az. A sír egy madárfészekre emlékeztette őket, egy jókora, föld alatti fészekre, ami gallyakból, csontból, bőrből, szalmából, fűből és ruhafoszlányból állt – és Simen, aki hirtelen fel sem fogta, mit lát a gödörben, először azt hitte, hogy valóban egy fészekről van szó, és hogy egy őskori óriásmadár maradványai azok, az egyetlené a fajából, amely feketén és zúgolódva, a világ elől elrejtőzve élt itt, hatalmasan és magányosan verdesve súlyos és sötét szárnyaival, előre és hátra, előre és hátra, föld alatti alagutakon, folyosókon és termeken keresztül. Óriási, büszke és magányos éjjeli madár, amely végül lezuhant és csupán néhány jelet hagyott hátra arról, hogy valaha létezett. Simen csak akkor eszmélt fel, amikor a zseblámpát szorongató Gunnar kibálni kezdett.

- A rohadt életbe, hiszen ez egy hulla!

Gunnar arca zöldes színben játszott, amiben nem csupán a zseblámpa kísérteties fénye volt a ludas.

Ole Kristian ezt mondta:

- Nézzétek a haját, haj nő a koponyáján! Az nem fű, hanem haj!

Azzal elhányta magát.

Mille két évvel ezelőtt tűnt el. Simen kilencéves volt, és már akkoriban is szinte összenőtt a kerékpárjával. Ő maga is úgy gondolt magára azon a nyáron, mint egy kerekekkel felszerelt fiúra, mint egy biciklire, aminek emberi teste van, és szíve és nyelve, és engedélyt kapott, hogy az ágyba is magával vigye a biciklit, amikor esténként vonakodva aludni indul. Már kora reggel ott süvített, fékezett és csúszkált a kavicsal felszórt, keskeny utakon a fehérre mázolt templom körül, vagy a hátsó keréken ágaskodva egyensúlyozott a kompikötőnél lévő famólók szélén. A bicikli kormányja megcsillant a napfényben, ő pedig beszípanthotta a garnélarákok héjának és a halzsigereknek a rothadó szagát a két horgász mellett, akik folyton ott gubbasztottak a kikötőben.

Azon az estén, amikor a lány eltűnt, 2008. július tizenötödikén, szemerkélt az eső és köd gomolygott Simen körül, az utak pedig olyan feketén és nedvesen tátogtak felé, mintha bármelyik pillanatban el akarnák nyelni. A szülei megengedték, hogy egyedül biciklizzen odakinn – amennyiben a nyaraló közelében marad. Borzasztóan fázott, de nem akart hazamenni. A szülei veszekedtek, és hiába ordított rájuk, hogy hagyják már végre abba, nem fejezték be.

A Kanyar nevet viselő út tetején (bár az apja szerint az út neve többes számot érdemelt volna – hiszen itt kanyarok százai vannak, Simen, nem csak egyetlen kanyar!), amely a központból kiindulva hullámzó szalag módjára tekeredett felfelé a dombokon, ott, az út tetején feküdt a könyvkereskedő Jenny Brodal hatalmas, fehér svájci villája. Jenny egy Irma nevű asszonnyal élt, akivel minden este sétára indult. Jenny kicsi volt és csinos, ahogy lefelé masírozott a háztól a központba vezető hosszú úton. Irma magas volt

és nagydarab, mégis szinte suhanva követte Jennyt néhány lépéssel lemaradva. Simen gyakran összefutott a két asszonnyal, amikor odakinn biciklizett. Irma soha nem szólt egy szót sem, Jenny viszont köszönt neki.

– Szervusz, Simen – mondta mindig.

– Helló! – válaszolta Simen, és sosem tudta, hogy megálljon-e rendesen köszönni, vagy egyszerűen csak kerekезzen tovább, de mire eldöntötte, a két nő rendszerint már messze járt.

Irma az a nő volt, akin Jenny *megkönyörült*. Simen számára nem volt egészen világos, mit jelent ez a kifejezés, de az anyja ezt a szót használta, amikor egyszer megkérdezte tőle, hogy ki az az asszony, aki Jenny Brodalnál lakik Maimlundon.

Igazság szerint Simen, amennyire csak lehetett, igyekezett elkerülni Irmát. Azok az esték voltak a legrosszabbak, amikor Irma egyedül sétált. Simen emlékezett rá, hogy amikor egyszer szembe kerékpározott vele az úton, a nő megragadta a bicikli kormányát és felé fújtatott. Nem csaptak ki lángnyelvek a száján, de könnyen megtörténhetett volna. Valahogy mégis csordultig volt fénnel, Simen azért vette észre, mert olyan sötét lett odakinn. Igen, az asszonyból úgy áradt a fény, mintha éppen tüzet nyelt volna.

Simennek fogalma sem volt róla, hogy a nő miért csinálta ezt. Hogy miért fújtatott rá. Hiszen semmi rosszat nem tett. Nem biciklizett az útjában. Az asszony állította meg őt.

Az anyja szerint Irma talán csak viccelődni próbált, csak egy kissé ügyetlenül. Irmával nincs semmi baj, mondta az anyja, és Simennek kordában kellene tartania a fantáziáját, és nem kellene mindenféle történeteket kitalálnia olyan emberekről, akiket nem is ismer. Simennek meg kell

értenie, hogy Irma egészen biztosan jó és kedves asszony, és nagyon szereti Jenny Brodalt, aki szörnyűséges helyzetből segítette ki őt (ráadásul *meg is könyörült* rajta), de mivel Irma olyan nagydarab és egyáltalán nem úgy fest, mint egy hétköznapi nő, az ember hajlamos negatív tulajdonságokkal felruházni. Az anyja azért mondta mindezt Simennek, mert ő mindig a legjobbat feltételezte az emberekről. Ez esetben azonban tévedett. Irma, az óriásasszony, ugyanis megragadta Simen kormányát, fújtatott és világitott a sötétben. Simen egészen biztos volt ebben.

Azon a júliusi estén azonban sem Jennyvel, sem Irmával nem találkozott az úton. Szerencsére. Azt is tudta, miért nem. Jennynek születésnapja volt, hatalmas kertjében hemzsegték a vendégek, a hangjuk és a nevetésük már messziről hallatszott. Nagy parti volt, amit Simen Jenny korát tekintve egy kissé furcsának talált. Legalább hetvenéves, de meglehet, nyolcvan is elmúlt már. Nem tudta biztosan. Mindenesetre öreg volt. Nemsokára úgyis meghal. Ez elkerülhetetlen. Az ember nem lóghat meg előre. És igazából Jenny nem az a fajta hölgy volt, aki meglógna a dolgok előtt. Ő masírozott – de az ember a halál előtt sem masírozhat el. A halál mindenható. A mama és a papa is meg fog halni. És egy napon Simen is meghal majd. Ezt már végigrágták a mamával, aki egyenes válaszokat adott a kérdéseire. A papa sokkal inkább kitérő volt. Minek ekkora felhajtás, ha nemsokára úgyis meghal az ember? Mit kell azon ünnepelni?

Simen felbiciklizett a hosszú úton, hogy a bokrok közt lapulva kémkedjen. A köd teljesen körülburkolta, és a Jenny kertjéből hallatszók hangok mintha egyenesen a ködből pattogtak volna elő. Ködből álltak a hangok. És a nevetés is. És a házig kanyargó út és a kanyarok százai, és a ködből

lett az a sok ember is a partin, csak Simen és a biciklije volt valóságos. Hús, vér, csont, kerék, acél és lánc. Simen és a bicikli egygé vált. Legalábbis amíg a kerék egy kőbe nem ütközött, Simen pedig át nem repült a kormány fölött. Az ordítása félbeszakadt, amikor földet ért. Egy kis ideig csendben feküdt, azután a fájdalom is megérkezett. A horzsolások a tenyerén és a térdén. A kövek a sebben. A vér. Négykézláb kikászálódott az út szélére, egy fának vetve a hátát leült és sírt. De bármilyen hangosan zokog is, sem a mama, sem a papa nem fogja meghallani. A nyaralójuk odalenn volt az út végén, a születésnap parti hangjai mindent elnyomtak idefenn, ő pedig egyedül volt és rettenetesen fájt mindene, különösen a térdé. A kerékpár is biztosan tönkrement. A tenyere is felhorzsolódott, mert zuhanás közben megpróbálta letenni a kezét. Hogy megvédje a fejét. Ez a teendő, amikor az ember leesik a bicikliről. Igazából bukósisakot kellett volna viselnie, és a mama nagyon mérges lesz, amiért nem volt rajta, és biztosan nem fogják megengedni többé, hogy esténként egyedül kerekessen. A bicikli még mindig az út közepén hevert, furcsán kicsavarodva. Simen még hangosabb bömbölésbe kezdett. És ekkor megjelent ő. A lány piros ruhában, hosszú, barna hajjal. A vállára sálát terített, a hajába pedig virágot tűzött. A legszebb lány volt, akit Simen valaha látott – és a köd mintha meg sem érintette volna. Mintha kitért volna annak az útjából, ami sokkal szebb volt nála. Simen folytatta a sírást, bár valami azt súgta neki, hogy amikor olyan szépség közeledik az ember felé, mint ez a lány, nem kellene úgy bömbölnie az árokban, mintha valami kisgyerek volna. Másrészt viszont, ha nem bőgött volna itt az árokban, a lány soha nem állt volna meg, nem guggolt volna mellé és főleg nem suttozta volna ezt neki a karjával átölelve:

Felborultál a biciklivel? Megütötted magad? Megnézhetem? Soha nem segítette volna talpra, nem kérdezte volna meg a nevét és nem törölte volna le a piros sállal a koszt és a könynyeket az arcáról. Nem hajolt volna a kerékpár fölé, hogy felmérje a károkat. *Nem ment tönkre*, mondta megemelve a kerekeket, *idenézz, Simen, semmi baja*. És soha nem kísérté volna el a hosszú úton a ködön keresztül Jenny házatól az övéig, ami az út bal oldalán feküdt a kettes szám alatt – egyik kezével Simenét fogva, másikkal a kormányt vezetve. *Millének hívnak*, mondta, amikor odaértek.

A biciklit a kerítéshez támasztotta, majd Simenre nézett és elmosolyodott. Azután fölé hajolt és megcsókolta a homlokát.

Engem Millének hívnak, téged Simennek, és most már nem kell sírnod.

Azután megfordult és elment.